

**Na kozolcu, zraven Hiše Kranjska čebela,
te čaka žig Kozla Lisca.
Preberi si odlomek in pobarvaj risbo.**

Več kakor gospodar Drnulja je pa porajtal njegov kozel Lisec, ki je bil zaradi pomanjkanja boljšega hleva v veži privezan, za te goste. Kadarkoli se je kak pes oglasil v vežo, trgal je Lisec neusmiljeno svoj motvoz in roge nastavljal in pripravljaj se na trk. Iz tega je dostikrat prišlo, da se je več psov zbralo okrog njega in brez pretirganja lajalo, da so vsi višnjanski otroci vkup vreli in ubogega Lisca kamnali in z blatom cokali za Boga svetega.

Kdo pameten se bo torej čudil, če se je nesrečni kozel Lisec nekega popoldne, ko je Drnulja ravno kradoma v hosti zanj zelenje smukal, iztrgal in meketaje na ves dir po višnjanskem mestu bežal pred psi in otroki.

Ko se stori hlad, naveličajo se Liščevi sovragi ubogega bradača drvajsati in Lisec se oddahne ravno tam za kamenjem, kjer se je nekaj tisti glasoviti polž rodil, katerega so Višnjanje, če se prav sliši in bere, po božje častili. Tam tedaj se kozel Lisec usede, roge pokonci pomoli in, z brado majaje, prežveka poklajo in premišlja, kam bi šel. Pozabi vse reve in nadloge in neka sladka čut prostosti ga obide, ko pod seboj zagleda zeleni vrt mestnega svetovalca Andraža Slamorezca.

odlomek, Kozlovska sodba v Višnji Gori, Josip Jurčič, 1876

Spoznaj Jurčičeve kraje, zberi 2 žiga in pobarvaj znana lika iz Jurčičevih del!

Jurčičeva literarna pot je tesno povezana z Josipom Jurčičem, urednikom, časnikarjem in pisateljem ter prvim slovenskim romanopiscem. Sprehodite se po krajih, ki jih je opisoval in kjer je živel ter v živo doživite interpretacije ključnih odlomkov iz njegovih del in spoznajte kraje, v katerih so se odvijale njegove zgodbe.

Prijetno domače
Občina Ivančna Gorica

Leto
Josipa
Jurčiča
2021

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

škratelje

Koda pelje do strani, kjer te pričaka
več informacij o Jurčičevi poti.

Žig Krjavlja te čaka pri Jurčičevi domačiji. Preberi si odlomek in pobarvaj risbo.

Krjavelj, mož, ki je poslednje besede govoril, zdi se nam tako imeniten, da ga natančneje narišemo in zato ž njim celo nov odstavek začnemo. Zakaj današnji Obrščanje, ki so bili tačas otroci, ko se je naša povest godila, trdijo, da niso razen desetega brata Martina Spaka nikogar za večje čudo imeli ko Krjavlja.

Bil je ta mož čez šestdeset let star, srednje velikosti, pa precej životen. Lica je bil zabuhlega, čela nazaj visečega in nekaj čudnega, pol škilavega pogleda. Oblečen je bil pozimi v suknjo, ki je bila bog ve kdaj vojaška in iz plavega sukna, kateri se pa zdaj iz množice poméčkov, zaplat in lukenj, z vlaknom in nitmi zapletenih, že ni poznalo, katera barva in zaplata je bila prvotna in katera je šele potlej pridejana. Hlače prtnenice so segale samo do kolena, kjer je Krjavelj za malo péd bose kože kazal, ker so bile golenice njegovih čevljev že tolikrat udelane, da niso več segle do kolena in do stremen. Na glavi je imel klobuk s širokimi kraji, kakor ga sem ter tja današnji čas samo še včasih v starini ali na glavi čestljivega slovenskega deda vidimo, ki se ne da zapeljati neumnim nošam mlajšega sveta. Pa da bi Krjavelj pokazal, da je svoje dni cesarja služil, torej kaj svetá skusil, imel je krajevec nad levim ušesom gor zavihan in na oglavje pripet kakor nekdanji brambovci v francoski vojski.

odlomek, Deseti brat, Josip Jurčič, 1866

Prijetno domače
Občina Ivančna Gorica